Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улица Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 4 улиця св. Антонього.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:

на цѣлый рôкъ	2 зр. 40 к.
на пôвъ року .	1 зр. 20 к.
на чверть року .	60 к.
мѣсячно	20 к.

Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ	5 зр. 40 к.
на пôвъ року	2 зр. 70 к.
на чверть року	1 зр. 35 к.
мѣсячно	45 к.

Поодиноке число 3 кр.

Прилога до „Ґазеты Львôвскои“.

Ч. 2. Пятниця 4 (16) Сѣчня 1891. Рôкъ I.

Запросины до предплаты.

За помочею Божою зъ днемъ 2 (14) сѣчня выступила вже „Народна Часопись“ на поле правильного періодичного труду. Нема закутика середъ Русинами въ Галичинѣ, де-бы она своими оказовыми числами ие дала ся пôзнати и можемо похвалитися, що всюды найшла она приязненный привѣтъ. Приписуємо тоє лишь щирому, ясному и для нашого народа єдиноспасительному прапорови, якій мы пôднесли.

Мы будемо старати ся, щобы змѣстъ єи бувъ для читателѣвъ интересуючій, поучительный, доступный для всѣхъ, принадный формою и певный вѣродостойными информаціями. Оголошеня н иисераты найдуть помѣщенье на цѣлой четвертôй сторонѣ, щобы и въ тôмъ взглядѣ, читателѣ нашй мали певнй и ôдвѣтнй для себе вѣдомости. Въ тôй надѣи, що „Народна Часопись“ обôйме якъ найширшй круги читателѣвъ середъ всѣхъ верствъ суспôльности рускои, запрошуємо всѣхъ Родимцѣвъ до запренумерованя сего найдоступнѣйшого выдавництва руского.

Пренумерата выносить:

на цѣлый рôкъ	2 зр.	40 кр.
на пôвъ року	1 зр.	20 кр.
на чверть року	—	60 кр.
мѣсячно.	—	20 кр.
Поодиноке число	—	1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ	5 зр.	40 кр.
на пôвъ року	2 зр.	70 кр.
на чверть року	1 зр.	35 кр.
мѣсячно	—	45 кр.
Поодиноке число		3 кр.

Звертаємо увагу на тоє, що и на провинціи можна буде ôдбирати „Народну Часопись“ по цѣнахъ означеныхъ для Львова, с. є. безъ коштôвъ пересылки почтовои. Именно тй пренумеранты на провинціи, котрй схочуть ôдбирати нашу часопись въ ц. к. Староствахъ або аґенціяхъ Старостами означеныхъ, не будуть поносити коштôвъ пересылки.

Львôвъ, дня 3 (15) сѣчня 1891.

II.

Друга причина мнимои ôдмѣны нашого становища супротивъ начатои въ Соймѣ акціи, а мавшои набрати повноты и заокругленя на зборахъ „Народнои Рады“ єсть: хибне понятье о цѣлôй акціи и невластива назва, навязана ѣй публичною опинією.

Пôдъ враженьемъ угодовои еры въ Чехахъ, про котру послѣдными часами стôлько по ґазетахъ говорилося, майже вся праса, такъ краєва якъ и заграничнa, возникшу въ Соймѣ акцію стала звати угодою Правительства зъ Русинами. Вчепившись такого хибного погляду на тую справу, праса незабавомъ найшла ся супротивъ такихъ фактôвъ, котрыхъ пôсля выдуманого собою шабльону не була въ можности пояснити. Зазначивши, що „Народна Часопись“ програму п. Романчука и соймову акцію рускихъ пословъ привитала горячо, праса майже одноголосно осудила, що наша часопись єсть орґаномъ урядовымъ, пôдпераючимъ угоду. Коли же въ другôмъ оказовôмъ числѣ мы неконсеквенцію межи програмою, одобреною рускимъ Епископатомъ, а постулятами п. Романчука, выказали, и рѣшучо противъ вмѣшательству свѣтского политичного товариства въ справы чисто церковнй выступили, заповѣдаючи єще дебату надъ иншими постулятами єго; праса стропила ся, не знаючи якъ пояснити сей проявъ. Єслибъ дѣйстно була начата якась угода, а нашъ органъ мавъ єи пôдперати, то така змѣна въ нашôмъ поглядѣ на справу, булабы въ самôй рѣчи дуже характеристична, и можнабы було догадатися зъ того, що угода лопнула. Межи тымъ на всѣмъ тôмъ не було и крыхты правды, бо не було жаднои угоды, а „Народна Часопись“ зъ цѣлою соймовою акціею рускихъ пословъ не мала ничь спôльного. Мы не вязали ся зъ тою справою, не брали ся пôдперати єѣ, мы не мали обовязку солидаризувати ся зъ нею, а оставили собѣ повну свободу судити о нѣй безсторонно. То що було достойне похвалы, похвалили мы, але и о тôмъ, що заслугувало на замѣтъ, не промовчали мы але выказали все рѣшучо.

На бѣду для цѣлои справы, ще й до нынѣ блукаєсь по часописяхъ хибне

Новый Рôкъ.

(Конецъ).

VI.

Три мѣсяцѣ лежить она вже тутъ. Та тяжко лежати; у грудяхъ дусить, пече, начебы рвало на сотнй куснѣ. Бѣдна Гандзя! Завтра новый рôкъ; она чула, якъ другй хорй говорили про рôкъ новый; той надѣявъ ся того, тей другого. А она, чого ѣй ся надѣяти? Чи того, щобы выздоровѣла, щобы встала зъ постелѣ? И Гандзѣ стало на очахъ, що она здорова, що выйшла зъ шпиталю, та на гадку прийшло: „де ся оберну, де дѣю собою“? И знову низька, обдерта хата, и страва найнужденнѣйша и ноги босй въ зимѣ — се булобы найбôльше єи щастье. А може и того она не знайде, може прийде ся пôдъ плотомъ скôнчити? А прецѣнь люде казали, що єѣ знайшли въ новыхъ, красныхъ пеленкахъ. Сироты розвивають ся скоро. Малою чула она, якъ кумы розповѣдали собѣ, що се мусить бути паньска дитина. Гандзя затямила собѣ тое. Пôзнѣйше неразъ представляла собѣ въ своѣй головцѣ маму, але не въ простôмъ платю, але прибрану по паньски. Неразъ гадала и о тôмъ Гандзя, що мама богата, що моглабы взяти Гандзю до себе. Мало по мало, въ серцю дитины зайшла змѣна; Гандзя дитиною спôзнала велику кривду, якои зазнала ôдъ тои, котра на свѣтъ ю породила. И дойшло до того, що Гандзя стала ненавидѣти свою матѣрь, котрои не знала, не бачила нѣколи.

VII.

— Гандзю, промовила сестра сидяча при єи лôжку, Гандзю, ось єще пôвъ годинки, а прийде новый рôкъ. Завтра рано, всѣ дѣти такй якъ ты, будуть желати своимъ родичамъ нового року. А ты чого желаєшь свому татови?

— Я тата не маю, прошептала Гандзя.

— А мамѣ своѣй, чого желаєшь?

— Мамѣ? Я не маю мамы. Моя мама кинула мене пôдъ чужій плôтъ. Моя мама богата, а я немала въ що одягнути ся. Она забула за мене, она не дбала на Гандзю, я не хочу за ню чути, я ненавиджу єѣ.

— Гандзю, промовила сестра, грѣхъ говорити такъ о матери.

— Грѣхъ, а грѣху не ма, що моя мати мене кинула чужимъ людямъ, забула на мене? Я пухла зъ голоду, неразъ три, четыри днѣ не ѣла нѣчого, тôлько хлѣбъ сухій; кождый мене бивъ, проклинавъ.

— Гандзю, моли ся за ню, моли до Бога, щобы Онъ простивъ твоѣй мамѣ.

— Нѣ, я молити ся за ню не можу. Якъ подумаю на ню, то, щобымъ не хотѣла, я мушу єю проклинати, мушу!

Очи Гандзѣ засвѣтили дикимъ огнемъ а огонь сей свѣдчивъ, що дѣяло ся въ тôмъ серцю молоденькôмъ.

Сестра милосердія пôднесла и показала Гандзѣ крестъ. Довго говорила она о Тôмъ, котрый розпнявъ ся на крестѣ, и тамъ моливъ ся за тыхъ, що єго розпняли. Гандзя слухала пильно, а чула се по разъ першій. Слеза за слезою зачали падати на подушку, на котрôй лежала. Коли скôнчило ся оповѣданье, сестра спытала: А теперь Гандзю, чи простишь своѣй мамѣ такъ, якъ Іисусъ простивъ своимъ ворогамъ?

— Прощу, прошептала дѣвчинка, и заплакала голосно.

— Чи будешь за ню молити ся, такъ якъ ôнъ моливъ ся?

— Буду, прошептала Гандзя и зложила рученята.

Сестра, уклякла при лôжку и зачала проводити молитвѣ. Слово за словомъ повтаряла Гандзя, тôлько все тихше, все слабше. Наразъ зачавъ бити дзвôнъ. Се була дванайцята година.

Гандзѣ стало сильнѣйше харѣкотти въ горлѣ. Але звôльна шептала,

— „И остави намъ долги наша, яко и мы оставляємъ должникамъ нашимъ.“ Туть устала. Лице засѣяю якось чудно, уста шепнули єще одно слово: „мама“; Гандзя звѣсила го-

понятье о нѣй и повторяє ся уперто слово угода! Щобы тому зробити вже разъ кôнець, мы на певнôй основѣ заявлюємо ще разъ, що угоды жадной не було.

Щожъ се було такого? Тоє, що лишень бути могло, що повинно було вже давно наступити.

По такôй минувшости, по рôжныхъ проявахъ хибныхъ прямованѣ, по процесахъ и засудахъ за рôжнû справки противнû интересамъ Державы, побôчъ чого вела ся ще завзята опозиція противъ змаганямъ правительства и бôльшости соймовои — Русины побачили, що та политика, крôмъ крайнои компромитаціи, не принесе имъ хôсна. Одже, щобъ выйти зъ сего блудного круга, зôрвати зъ дотерѣшнымъ погубнымъ напрямомъ, партія украинофильска завзяла ся зôрвати солидарнôсть зъ москво-любивымъ таборомъ, признатись до ôдрубности народнои, льояльности для Династіи, католицкои Церкви и проч. Не зъ пôдмовы чіеи-будь, не зъ личныхъ сподѣваныхъ выгôдъ, но лишь въ добре понятôмъ интересѣ народнôмъ, послы рускû заявили рѣшучо въ имени народа цѣлого, яка ихъ програма на будучнôсть. Представитель короны, Е. Є. гр. Намѣстникъ, принявъ зъ усею жичливостею таке заявленье Русинôвъ, освѣдчивъ: що сей зворôтъ въ ихъ политицѣ Правителство прійме зъ повнымъ вдоволеньемъ и що є... дальшого поведеня ихъ и консеквентного поступованя въ выбранôмъ напрямѣ, а такожъ ôдъ ихъ ôдносинъ до бôльшости въ Соймѣ репрезентованои, буде залежати дальше ихъ становиско въ краю. Ось и цѣла справа. Можежь ту бути бесѣда про якусь угоду, зъ котрою булибъ сполученû взаимнû зобовязаня? Були взаимнû заявленя, по котрыхъ цѣла справа такъ стоить, що ôдъ насъ и нашого политичного розуму залежати буде лѣпша будучнôсть землѣ нашои родинной и обохъ на нѣй жіючихъ народôвъ.

Хотяй то все нами сказане мало за цѣль выяснити, чому въ оказовыхъ числахъ „Народнои Часописи“ проявила ся певна ôдмѣннôсть; однакъ при тôй нагодѣ бачимо потребу, ще на одну рѣчь звернути увагу читателѣвъ нашихъ.

Межи рôжними баламутными поголосками и безосновными догадками, навязуваными представленôй нами справѣ, блукала ся въ опиніи публичнôй така байка, себъ-то Правительство мало входити въ переговоры зъ москволюбивою партією, закимъ застягло зносины зъ украинолюбами. Та выдумка, ухоплена прямо зъ воздуху ще и дотеперь короводить ся въ опиніи, намагаючи остати незаперечeною правдою. Одже, щобы вже разъ зъ нею покôнчити, на основѣ найпевнѣйшôй и зъ найкомпетентнѣйшого жерела зачерпанôй, освѣдчуємо рѣшучо, що въ цѣлôй тôй поголосцѣ и слова правды нема. Єсли-же ся выдумка була навязана до можливыхъ переговорôвъ межи посломъ Антоневичомъ, яко проводиромъ москалефильскои партіи, а гофратомъ Ковальскимъ, яко мнимымъ представителемъ Правителства, въ такôмъ разѣ не видимо потребы заперечувати тои поголоски, кождый-бо змѣркує, яке могло бути ядро тыхъ переговорôвъ и сила мають они значеня въ цѣлôй тôй справѣ.

Поважный голосъ.

Выходяче у Львовѣ, а зъ великою старанностію редаґоване мѣсячне письмо „Правда“, помѣстило въ послѣднôмъ своимъ зошитѣ подиву годнû уваги о ситуаціи, выкликанôй вѣдомыми подѣями въ Соймѣ. Зъ починку того п. з.: „Почники нової доби в національно-політичнім житю галицких Русинів“ наводимо одинъ уступъ на доказъ, якъ ся задивлюють на справу тоту безсторонни, а поважнû и доброи волѣ люде:

„До полагодження потреб і бажань Русинівъ до порішення и полагодження справи руської і уложення мирних відносин в краю нашім потреба також живої участи другої народноси — польскої. Одначе нехай ся участь не буде примусова, або нещира, бо тільки щирі, сердешні відносини Поляків, котрі репрезентують і в соймі і в раді державній і в усіх тілах автономічних переважаючу силу, — до Русинів, можуть помало вирівняти сю пропасть, яку витворила минувшина, можуть довести до полагодження руської справи, що відібється своім впливом і поза границями нашого краю. Нехай польска, здоровомисляча суспільниість не дасться обаламучувати і тревожити недовареним демоґоґам, що ій малюють стадіоновських чортиків на стіні, нехай польска суспілиність має усе в тямці, бо тільки мирна, культурна праця і успішний розвиток обох народностей в Галичині можуть і мусять вплинути на долю і будущину остальних частин так польскої як і рускої народності, нехай польска суспільність має в тямці, що тут в Галичині єсть точка Архімеда, с котрої може успішно подвигнути Русин свою, а Поляк свою народність. Так як промови руских послів-народовців і митрополіти в соймовій палаті розвіяли недовірчивість поміж польскою більшостю з винятком неприхильних Русинам одиниць, так нехай більшість польскої суспільности перестане недовірчиво глядіти на Русинів і, ідучи за словами п. Мадейського, нехай возьметься помагати Русинам, побороти противників чистої ідеі, ворогів проґрами нашої, а тоді Русини яко визнавці сеі проґрами стануть с Поляками до спільної роботи для добра краю. Нехай Поляки памятають, що вони яко елемент у нас пануючий повинні подати руку тим Русинам, що отряслись від усего, що затемнювало руську справу. Кінчимо словами поважного голосу, зверненого до Поляків в *Czas*-i: „Chwila jest dziejowego znaczenia. Baczyć nam należy, aby przez niewłaściwą nieufność nie ściągnąć na siebie odpowiedzialności, żeśmy się stali przeszkodą w procesie wewnętrznym, jaki się rozpoczął w obozie ruskim nie tylko w sejmie, ale i w kraju, a sięga dalej poza granice Galicyi!“

Ôдрадно стає на души, коли такû голосы дають ся чути зъ посередъ суспôльности нашои, надѣя вступає, видно бо, що патріотизмъ нашъ збуваючи чимъ разъ бôльше тои неґативной закраски, якою єсть ненависть, операє ся на дѣйстно сильнôй пôдвалинѣ народнôй — на любви. Принадный то предметъ для кождого честного серця, тожь при першôй нагодѣ, повернемо до него радо.

Милітаризмъ въ нашихъ часахъ.

Статистика силы вооруженои европейскихъ державъ представляє ся ось такъ:

Въ станѣ супочинку:

Въ	Пѣхоты (батал.)	Ѣзды (швадр.)	Артильеріи (батерій)	Артильеріи валов. (комп.)	Піонирôвъ	Праки (компаній)	Число людей въ тысячахъ	Армат…
Австріи	450	258	223	63	81	97	355	780
Нѣмеччинѣ	538	465	434	124	100	62	520	256[illegible]
Италіи	346	144	207	68	64	73	262	828
Россіи	1030	612	398	212	116	107	800	28[illegible]8
Франціи	456	423	480	100	92	76	547	2880

Въ такій способъ, насупротивъ 1,187.000 людей и 3.972 арматъ, якими орудує потрôйне примиріє, стоить 1,347.000 людей и 5.798 арматъ, якими розпоряджує Франція и Россія. Все то лишь на часъ супокою. На случай войны змѣнють ся поданû цифры ось такъ:

Австрія: 938.000 войска линіового и резервы, 487.000 обороны краєвои, разомъ 1,375.000 людей. Нѣмеччина: 1,080.000 линіи и резервы, 620.000 обороны краєвои першого и 700.000 другого побору, разомъ 2,4000.000. Италія: 848.000 линіи и резервы, 872.000 чинной миліціи, разомъ 1,220.000. Франція: 1,500.000 линіи и резервы, 1,700.0000 арміи територіальнои, разомъ 3,700.000 людей. Россія: 1,180.000 линіи, 832.000 резервы, 195.000 залоги, 154.000 козакôвъ и 33.000 сторожи пограничнои и жандармеріи, разомъ 2,392.000 людей. На случай одже войны напротивъ 4,997.000 людей потрôйтого примирія ставляють Россія и Франція 4,598.000 людей.

Згадати належить, що сила та збôльшити ся може въ нечуваный способъ черезъ покликанье загального ополченя. Въ тôмъ случаю прибулобы до загального числа 10 милiоновъ людей вооруженыхъ еще около 5 миліоновъ, а въ потребѣ и бôльше.

Не мѣсце тутъ розправляти о пожиткахъ або шкодахъ плывучихъ зъ такъ великихъ змаганѣ милітарныхъ; но еслибы десяту лишень часть того, що пожирає рôчно та кольканайцять миліонова сила, обернути на що иншого, на пôднесенье економичне, промыслове або просвѣтне, кожда держава дôйшлабы по кôлькохъ лѣтахъ до такого розвою, якого не осягне и за десятки лѣтъ, єсли вынищувати буде ся черезъ удержуванье такъ великои силы вооруженнои.

Товариство св. Апостола Павла.

Пôдъ тою назвою основатись має товариство священникôвъ всѣхъ трехъ епархій нашихъ. Цѣль товариства: взаимна пôдпомога священникôвъ въ обовязкахъ душпастырскихъ и сполученье силъ до працѣ надъ просвѣщеньемъ и пôднесеньемъ народа нашого. Якъ доносять намъ, статутъ товариства пôдписаный многими священниками всѣхъ трехъ епархій (мѣжь иншими нашими послами: Сѣчиньскимъ, Ковальскимъ и Гаморакомъ) затвердженый вже зоставъ Ординаріатомъ львôвскимъ, а пôсланый до затвердженя Ординаріатамъ, станиславôвскому и перемыскому, якъ такожь ц. к. Намѣстництву. Статутъ нового товариства напечатаный бувъ въ передпослѣднôмъ числѣ церковно-народнои часописи „Посланникъ“, котрои редакторъ, о. Левъ Джулиньскій, першій пôднѣсъ тоту гадку и не щадить забѣговъ, щобы дѣло довести до кôнця. Новому товариству, вже для самои великои его задачѣ, желаємъ лишь успѣху найлѣпшого; всежь однакъ позволимо собѣ зробити одну лищень, но по н…

ловку — и умерла. Дзвôнъ уставъ бити. Щасливше зачати не могла она нового року.

А въ тôй хвилѣ, еи рôдна матѣрь може радôсно, середъ гучнои музики, витала рôкъ новый....

IX.

Гандзю поховали бѣдно убого. Але тамъ въ небѣ, витали хоры ангельскû нового Херувима, що зъ землѣ тои взлетѣвъ на небо.

X.

Невѣсти, що зробилисьте такъ, якъ мати Гандзѣ! Читайте слова тотû, и не думайте, що се выдумка. Се правда щира, а свѣжа могила Гандзѣ найлѣпшимъ еи свѣдоцтвомъ. Но не кожда дитина простить такои матери такъ, якъ простила Гандзя; бо тысячѣ кôнчать зъ проклятіємъ на устахъ, а проклятіємъ рôдной матери. А єсли почуєте, що десь тамъ пôдъ плотомъ загибло дитя яке, або що въ шпиталю поховали яку маленьку безрôдну и бездомну дитину, спѣшѣть тамъ подивити ся, чи се случайно не дитя ваше, и поспытайте, зъ якими словами на устахъ устало оно жити. А Богъ чи простить дѣло лукаве, се дѣло друге, и на судѣ колись ся оно покаже.

Іеронимъ Я. Луцыкъ.

нôй гадцѣ, увагу великои донеслости. Вымѣруй замѣры пôсля силъ, а не силы пôсля замѣру, говорить пословиця. Члены-основателѣ, увзгляднячи такъ численнû потребы нашû, поставили програму надзвычайно обширну, котрôй, якъ боимось, не зможуть ôдповѣсти. Програма товариства обôймає шѣсть точокъ, зъ котрыхъ кожда єсть такъ великои ваги, що сама одна моглабы бути основою и задачею трудôвъ цѣлого товариства. Безперечно, що зъ взмаганьемъ ся силъ товариства можна-бы розширити кругъ єго дѣлательности; по кôльканайцять, або въ найлѣпшôмъ случаю, по кôльколѣтнôмъ трудѣ, моглабы програма обняти всѣ точки, якû обôймає нынѣ, але потреба на тоє часу, треба перше всего сполученя силъ, треба надзвычайнои солидарности, котрою почванитись мы не можемъ. Нашою гадкою було бы, щобы товариство обмежилося лишь на тôмъ послѣднôмъ; щобы старало ся о сильне сполученье ся взаимне, щобы выробило мѣжь собою правдивыхъ труженникôвъ, котрымъ повѣрити бы могло пôзнѣйше перепроваджене тыхъ точокъ, якû поставило собѣ нынѣ. Рѣчь тую обговорювала въ своимъ часѣ церковно-политична газета „Русь", и увзглядняючи высше поданû причины обмежила цѣль проектованого товариства священникôвъ до одной, кардинальной однакъ точки: старатись о власне освященье черезъ упражненя духовнû, о найбôльшу лучнôсть и єднôсть въ справахъ вымагаючихъ солидарности зô стороны нашого духовеньсва. Гадку тоту подаємъ членамъ-основателямъ нового товариства, а подаємъ лишень зъ щирои прихильности для ново-возникаючого товариства и гадаємъ, що спонукає она всѣхъ интересованыхъ застановитись надъ нею глубше. *Paulatim summa petuntur*, а моглобы легко стати ся, що силы товариства, обтяженû надмѣромъ обовязкôвъ, устануть, и товариство, помимо найлѣпшои волѣ, не зможе осягнути своеи цѣли.

Часть полiтична.

Брукесльска *Indépendanse Belge* подає вѣсть, що Австрія и Англія мали заключити тайный договоръ, цѣлею котрого єсть занятье Салоники зô стороны Австріи. Чи вѣдомôсть тота основана на правдѣ, покаже ся тоє на дняхъ; скорше однакъ подôбна она дуже до звычайнои денникарскои качки. На засѣданю пôдкомитету комисіи угодовои ческого сойму, котре то засѣданье ôдбуло ся 12 сѣчня (н. с.), мали деякû члены, а перше всѣхъ Ригеръ, остро выступити противъ ôдповѣди Правительства на резолюцію Шкодры. Пôдкомисія рѣшила предложити Правительству резолюцію, въ котрôй не лишень, що скритикована буде деклярація Правительства, но также помѣщене буде рѣшуче жаданье, щобы языкови ческому признане було новне рôвноуправненье зъ нѣмецкимъ. Ухвала пôдкомисіи, котра на найблызшôмъ засѣданю має уложити текстъ загаданои резолюціи, на дняхъ пôде пôдъ обрады комисіи угодовои, а опôсля предложена буде соймови. Молодоческû письма доносять, що Старочехи, котрû по ôдповѣди Правительства думали о тôмъ, чи не лѣпше булобы имъ зложити мандаты, ôдступили ôдъ гадки тои, а постановили лишень недопустити до третого читаня угодовыхъ предложень.

До теперь не ма певныхъ вѣдомостей о тôмъ, якъ выпала конференція ирландскихъ пословъ зъ O'Brien-омъ. Ирландскій посолъ Dillon выѣхавъ до Франціи. Мавъ ôнъ освѣдчити, що до подорожи сеи спонукали єго трудности, якû зайшли въ переговорахъ межи Parnell-омъ а O'Brien-омъ. Вѣстямъ, що Gladstone має уступити, заперечивъ ôнъ самъ въ листѣ до приклонника свого Furness-а. Въ листѣ тôмъ запевняє Gladston, що и дальше буде держати ся своеи полiтики що до Ирляндiи.

Помимо того, що зъ Петербурга донесено вже, що петиція, ухвалена митинґомъ льондиньскимъ въ справѣ жидôвъ въ Россіи, цареви передложена не буде, всежъ однакъ выслано єѣ на руку ґенралъ-адъютанта царского Рихтера. Рôвночасно выславъ льордъ-маиоръ Savory письмо до Рихтера зъ прозьбою, щобы той петицію тоту цареви передложивъ. Кôлькъ коштовала петиція та жидôвъ, (бо рѣчь ясна, що ихъ се дѣло), до теперь єще не подала жадна зъ часописей, по рѣчею певного, що петиція та не поможе нѣчого.

Єще того мѣсяця має наступити уконституованье републики бразилійскои. До теперь выступають яко кандидати на президента: маршалокъ Deodoro de Fronseca, министръ войны и министръ маринарки. Дѣла не йдуть по мыслѣ републиканцѣвъ. Противъ конституаціи взмагає ся сильна опозиція, котра взростає що разъ бôльше. Партія войскова порозумѣває ся зъ духовеньствомъ въ цѣли занятя вспôльнои пôдставы противъ ряду провизоріяльного. Крôмъ того, численныхъ сторонникôвъ має єще и здетронизованый цѣсарь Донъ Педро II-гій. Дня 2-го Грудня, въ рôчницю уродинъ цѣсяря, ôдправлено и по провинціяхъ и въ костелахъ столицѣ торжественнû богослуженя за цѣсаря, а манифестаціи, въ якихъ тысячѣ народу брали удѣлъ, свѣдчять, на якъ слабыхъ пôдставахъ стане нова република.

Кроника.

Є. В. Цѣсаръ жертвовавъ сторожи охотничôй въ Будзановѣ, повѣта трембовельского, 50 зл. на закупно реквизитôвъ огневыхъ.

Президентомъ правительства краєвого на Буковинѣ именованый гр. Паче.

Ц. к. краєва Дирекція скарбу именовала надстражника скарбового Іоана Ракивского, поборцею цловымъ въ XI. клясѣ ранги.

Ц. к. Рада шкôльна краєва именовала стялого учителя Іоана Невольковича въ Руднику, сталымъ учителемъ управляючимъ 4-клясевои школы етатовои въ Руднику, а до тыхчасову учительку молодшу, Марію Осциславску въ Руднику, сталою учителькою 4 клясевои школы етатовои въ Руднику.

Выдѣлъ краєвый рѣшивъ ôдповѣдати на всѣ письма рускû не лишь по руски, но и рускимъ письмомъ, при чѣмъ однакъ приказано уживати правописи фонетичнои.

— **Пишуть намъ зъ Цѣшанова.** Дня 11 с. м. (л. с.) були народнû учителѣ округа нашого свѣдками дуже пôднеслои хвилѣ. Того дня ôдбула ся декорація п. Михаила Крупы, учителя народного зъ Нового села, надѣленого срѣбрнымъ крестомъ заслуги зъ желѣзною короною. Акту декораціи доповнивъ ц. к. староста цѣшановскій, п. Кархезій, въ присутности урядникôвъ староства, суду, уряду податкового, выдѣлу рады повѣтовои и численно зôбранои интелигенціи. По промовѣ ц. к. Старосты, зложивъ удокорованый, до слезъ порушеный п. Крупа на руку п. старости подяку Престолови и запевнивъ всѣхъ, що и дальше хоче бути неутомимымъ труженникомъ въ своѣмъ званю. По сповненю акту декораціи поѣхали всѣ присутнû до Нового села, де въ комнатахъ шкôльныхъ ôдбуло ся сердечне угощенье, заставлене стараньемъ ôддѣлу Товариства педагогичного. Зъ численныхъ тоастôвъ найкрасшою, хотяй найкоротшою була промова дра Яблоньского, ц. к. повѣтового лѣкаря. „Не умерла дѣвчина, но спить", — тыми словами Писма св. почавъ свою бесѣду дръ Яблоньскій. „Дѣвчиною сею то нашъ людъ сельскій, въ котрôмъ спить много хорошихъ сторôнъ. Задачею учительства, ублагороднити тотû стороны, заходити ся, щобы пôдъ сердаками били серця пожиточнû для ôдчины и краю, старати ся, щобы дѣвчина та проснула ся". Такъ надзвычайною ознакою ласки монаршои надѣленый п. Крупа єсть доперва 23 лѣтъ учителемъ. Тымъ бôльша Єго заслуга, що въ короткôмъ часѣ зробивъ больше, якъ десятки другихъ черезъ лѣта довгû.

— **Выдѣлъ Тов. „Помôчь для убогои молодѣжи** шкôльнои въ Микулинцяхъ", роздавъ въ початкахъ с. м. для бѣдныхъ дѣтей тут. школы: 10 паръ чоботокъ новыхъ, 2 пары пôдшитя, 4 сурдутики, 6 паръ сподeньокъ, 10 кафтаникôвъ и 8 спôдничокъ за квоту 42 зр. 54 кр. в. а. Подаючи той шляхотный чинъ до загальнои вѣдомости, складаю въ имени дѣтей и ихъ родичей, такъ Выдѣлови, якъ и всѣмъ Вч. членамъ сего Товариства сердечне: „Спаси Богъ!" Микулинцѣ въ Сѣчню 1891. Антонъ Рыбачокъ, управ. школы.

— **При доповняючихъ выборахъ** зъ бôльшихъ посѣлостей до турчанскои рады повѣтовои, выбранû Іоанъ Клосовскій, лѣсничій въ Розлучи, и Иванъ Юркевичь, нотарь въ Борынѣ.

— **Въ селѣ Дембно,** бжеского повѣта, нема науки въ школѣ, бо нема лавокъ и иншихъ предметôвъ, до науки шкôльнои конечныхъ. Замѣтити треба, що будынокъ шкôльный готовый вже ôдъ кôлькохъ лѣтъ, и що бувъ фондъ на лавки, та лишень не знати, де фондъ сей подѣвъ ся. Може-бы мѣсцева рада шкôльна, схотѣла насъ близше поучити въ тôй справѣ?

— **Правительство угорске** постановило урядити въ р. 1896 загальну выставу краєву въ Пештѣ. До удѣлу въ выставѣ тôй мають бути запрошенû и другû державы.

— **Въ Бѣлградѣ** взмагає ся що разъ бôльше агитація противъ нового податку консумційного.

— **Буджетъ мѣста Софіи** на рôкъ 1891 выносить въ выдаткахъ: 5,063.969 франкôвъ, въ доходахъ: 4.285.380 франкôвъ. Оказує ся одже недобôръ въ сумѣ 777.380 франкôвъ. Якъ на мѣсто, числяче заледво 42 тысячѣвъ мешканцѣвъ, буджетъ сей дѣйстно великій.

— **Населенье Львова.** Пôсля дотеперѣшныхъ обчисленъ комисіи конскрипційнои, численъ Львôвъ цивильнои людности 113.646. Позаякъ много домôвъ не ôддало єще картъ конскрипційныхъ, можна приняти, що по цѣлковитôмъ укôнченю конскрипціи, заокруглене число мешканцѣвъ Львова вынесе 115.000.

— **Населенье Вѣдня** пôднесло ся ôдъ року 1880 до 1891 о 1½ %. Передъ десятьми роками численъ Вѣдень (безъ передмѣстъ, войска и мешканцѣвъ дворскихъ будынкôвъ) 704.775, а пôсля конскрипціи зъ дня 31 грудня с. р. числить 809.453 людей.

— **Право** публичности признало Министерство просвѣты четыремъ низшимъ клясамъ гимназ. выховавчого конвикту Єзуитôвъ въ Хировѣ. Право се прислугує однакъ лишь на три роки.

— **Попы въ Бесарабіи.** Пôдъ тымъ заголовкомъ подає одна зъ польскихъ газетъ вытягъ зъ письмъ румунскихъ, котрû звернули свою увагу на господарку попôвъ въ Бесарабіи. Провинція тота — пише згадана часопись — числичя около 2-хъ миліонôвъ населеня, має около 1000 монастырôвъ, въ котрыхъ мѣстить ся 154.745 монахôвъ и монахинь. Монастырѣ тотû мають звычайно дуже значнû приходы. Монастырь Каприано, лежачій коло Кишенева, має рôчно 47.000 рублѣвъ зъ самыхъ посѣлостей земныхъ, не вчисляючи въ тоє численыхъ лептъ, несеныхъ вѣрными, котрû то лепты принесли въ 1889 роцѣ не менше не бôльше, а лишень 23.749 рублѣвъ. Въ монастырѣ тотôмъ живе 158 монахôвъ. Єще лѣпше має ся монастырь Неомтру-Ноу въ громадѣ Кицканы коло Бендеру. Монастырь сей, замешкалый черезъ 60 монахôвъ, має сталого рôчного приходу 22.250 рублѣвъ, лепты вѣрныхъ принесли въ роцѣ 1889: 11.348 р. Часописи румунскû подають тысячнû способы, якими хôснують ся монахи въ цѣли цѣлковитого одуреня простого люду. Безустанно [illegible] ють ся зъ лѣкарями и аптикарями, намовляючи нарôдъ, щобы лишень въ мощахъ и молитвахъ глядѣвъ уздоровленя. Характеристичнымъ єсть тоє, що правительство россійске, хотяй знає дуже добре про всѣ тотû надужитя, не лишень терпить все тоє, но и попирає. Все то здалобы ся знати нашимъ галицкимъ приклонникамъ восточнои цивилизаціи и православія.

ТЕЛЕҐРАМЫ.

Вѣдень, 15 сѣчня. Найдост. Арцикняжна Марія Антонина Иммакулята, дочка Найдост. Архикнязя Кароля Сальватора, померла вчера въ Арко.

Вѣдень, 15 сѣчня. Соймъ принявъ внесенье посла Шнайдера, домагаючій ся завôзваня Правительства, щобы оно предложило на найблизшôмъ засѣданю Думы державнои проектъ уставы о оподаткованю ґелды на рѣчь убогихъ.

Римъ, 15 сѣчня. Повномочникъ россійскій при Ватиканѣ, Извольскій, выѣхавъ до Петербурга, а то въ цѣли повзятя новыхъ инструкцій для переговорôвъ зъ св. Престоломъ.

Неапôль, 15 сѣчня. Понеже въ университетѣ почали ся забуреня на ново, професоры заперестали выкладати, а университетъ замкнено.

Петербургъ, 15 сѣчня. Пôвнôчна Аґенція збиває поголоски, мовь-бы то министеръ просвѣты мавъ уступити, а на єго мѣсце прійти Побѣдоносцевъ.

Бѣлградъ, 15 сѣчня. Въ кругахъ близкихъ правительству ходять слухи, що реґенція розбирає основы, на котрыхъ далибы ся полагодити ôдносины членôвъ царскои сербскои родины.

Ôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ

до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоитъ 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрѝ частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Преміована на выставахъ: природничо-лѣкарскôй въ Краковѣ 1881 р. и гиґієнично-лѣкарскôй, дидактично-природничôй у Львовѣ 1888 р. за свои выробы

Аптика пôдъ „Золотымъ Слонемъ“ у Львовѣ

поручає слѣдуючѝ

СРЕДСТВА ЛѢЧНИЧО-ВЕТЕРИНАРІЙНИ

выробу аптикаря

ГЕНРИКА БЛЮМЕНФЕЛЬДА,

порученѝ черезъ пп. професорôвъ мѣсцевои ц. к. школы ветеринарійнои: пчт. дръ. Бараньского, Круликовского и Кретовича, такожь черезъ пчт. Хелховского начальника ветеринарійного при Министерствѣ вôйны, Начальника ветеринаря войскъ болгарскихъ, Майора и т. д. въ Софіи и многихъ другихъ личностей.

Флюидъ регенарицiйный,

знамените средство скрѣпляюче и регенеруюче для коней и иншихъ звѣрятъ домовыхъ.

Средство се предпоручене черезъ пп. професорôвъ тутейшои ц. к. школы ветеринаріи: дра Бараньского, Круликовского и Кретовича, помагає въ ослабленяхъ мясней, въ случаяхъ ревматично-гостцевыхъ, въ запаленяхъ травматичныхъ, въ корчахъ мясней и др.

Цѣна фляшки 1 зр. 20 кр.

Смаровило на груду,

для коней и худобы.

Смаровило се узнане загально яко одиноке средство противъ груды у коней, такожь и у худобы усуває скоро груду и запобѣгає наслѣдкамъ сеи тяжкои и неуступаючои слабости.

Цѣна пушки 1 зр. 20 кр.

Карпатскій поживный порошокъ,

для худобы, коней, овець и свиней.

Средство се выпробоване що до наслѣдкôвъ черезъ знаменитости лѣкарскѝ, помагає якъ найлѣпше въ нестравности, въ нежитахъ жолудка и кишокъ, въ хоробахъ ослабляючихъ — загаломъ яко средство скрѣпляюче и дѣлаюче користнимъ способомъ на молоко.

Цѣна пакету 35 кр.

Масть на копыта,

дла коней и худобы.

Масть та узнана за найлѣпшу до береженя копытъ, надає твердымъ и крухимъ копытамъ мягкôсть и гнучкôсть, запобѣгає твореню ся щербъ рогу копытового и запобѣгає надто великôй мягкости копытъ, въ чого творить ся неправильне ихъ уложенье.

Цѣна пушки 1 зл. 20 кр.

☛ Для уникненя поддѣлокъ и фальсификатôвъ прошу выразно жадати выробôвъ ветеренарийныхъ, заосмотреныхъ маркою охоронною и пôдписомъ апт. Генрика Блюменфельда. ☚

Министерство вôйны. София. Ч. 36.

Посвѣдченье.

Низше пôдписаный потверджує, що на пôдставѣ 3-мѣсячныхъ досвѣдôвъ, робленыхъ пôдъ власнимъ руководствомъ на кôлькадесяти слабыхъ коняхъ войсковыхъ, не меньше и на коняхъ мѣсцевои сторожи охотничои, зъ препаратами ветеринарійными выробу аптикаря Генрика Блюменфельда у Львовѣ, пришовъ до слѣдуючихъ пересвѣдчень, а именно:

1. Флюидъ реґенераційный Блюменфельда, добре ужитый, ôддає незрôвнанѝ прислуги. 2. Смаровило на груду Блюменфельда користно дѣлає при свѣжихъ и застарѣлыхъ случаяхъ груды, а крôмъ того може бути ужитымъ при зраненяхъ шкôры. 3. Масть копытова Блюменфельда заслугує на загальне признанье за для належитого законсервованя и поправы копытъ.

Начальникъ выдѣлу ветеринарійного при Министерствѣ вôйны. — Начальный ветеринарь вôйскъ болгарскихъ, професоръ школы военнои

София 29 вересня 1890. Майоръ **Ф. Хелховскій.**

ГАЛИЦКІЙ

КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовує ихъ по

$4\frac{1}{2}$% на рôкъ.

Новôсть!

Вебы чисто льняни 30-лѣтнои вытревалости, довгота штуки 60 лóктей и ширина 88 смт., цѣна ôдъ 22 злр. и высше поручає **Перша краєва фабрика ткацка у Львовѣ,** ул. Академицка ч. 2. **Краковъ,** улиця Славковска ч. 1, **Тернопôль,** ул. Ґимназіальна ч. 30.

Пробки на жаданье дармо и franco.

Хусточки до носа чисто питянѝ, тузинъ 2 зр. и высше поручає: „**Перша краєва фабрика ткацка**, Львôвъ ул. Академицка ч. 2, **Краковъ,** ул. Славковска ч. 1, **Тернопôль,** ул. Ґимназіальна ч. 30.

Найдешевшою и найздоровшою кормою есть

Макаронъ италійскій

выраблянын въ найлучшôмъ родѣ въ фабрицѣ макарону

М. Грибиньскои и Сп.

у Львовѣ, улиця Пекарска, ч. 13.

При замовленяхъ додає фабрика 1 еґземпларь брошурки, мѣстячои въ собѣ „Зôбранье 50-ать практичнихъ припнсôвъ“ до робленя розличныхъ потравъ въ макарону.

Торговля

КАРОЛЯ БАЛЛАБАБА

у Львовѣ, поручає

китайско-россійской ЧАЙ

темно натягаючій въ знаменитымъ смакомъ и ароматичнымъ запахомъ.

$\frac{1}{2}$	Кº	Конґо цѣсарскôй	2.—	зл.
$\frac{1}{2}$	„	Семейнои . . .	3·—	„
$\frac{1}{2}$	„	Melenge de Moskau	4·—	„
$\frac{1}{2}$	„	Imperial . . .	5·—	„
$\frac{1}{2}$	„	Высѣвкôвъ власного вѣсѣву . .	1·60	„
$\frac{1}{2}$	„	Высѣвкôвъ спроважаныхъ . . .	1·59	„

Кава

въ мѣшочкахъ Netto $4\frac{3}{4}$ Ко оп[illegible]чено до кождои стаціи по[illegible]ної въ краю.

$4\frac{3}{4}$	Кº	Цейльонъ грубозернистый найлѣпшій . . .	10·40	кр.
$4\frac{3}{4}$	„	Цейльонъ серед.	10·40	„
$4\frac{3}{4}$	„	Куба найлѣпша	10·—	„
$4\frac{3}{4}$	„	Laquaira грубоз.	9·60	„
$4\frac{3}{4}$	„	Guatemala . .	9·20	„
$4\frac{3}{4}$	„	Mokka арабска .	10·80	„
$4\frac{3}{4}$	„	Цейльонъ перлова	10·20	„
$4\frac{3}{4}$	„	Сирій	9·20	„

Іоанъ Важный

поручає свою богато заосмотрену торговлю **гербаты россійскои „Попова“** и товарôвъ корѣнныхъ, неменше **вина, водъ минеральныхъ, масла десерового** и т. д. Спеціяльно уряджена **комната до снѣдань,** где для выгоды Вп. Публики можна дôстати горячѝ стравы.

На складѣ удержує такожь дер[illegible] опалове и углье.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикаръ у Львовѣ улиця Жолкôвска (коло заставы),

поручає знанѝ зъ доброты своеи и письмами узнаня надгородженѝ средства кураційнѝ, а перше всего:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіосъ и параличахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

П о д я к а.

Добротвôръ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичъ, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моєи родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якѝ менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Допервá уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону“,** препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Леопольда Литыньского“,** доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ терпячихъ людей.

Антоній Новаковскій.

Сибѣрска масть

певна въ всѣхъ случаяхъ ôдмороженя

Цѣна слонка 50 кр.

Подяка. Глубока, 22 Лютого 1890.

Вп. Брон. Виткевичъ, аптикарь Львôвъ-Пôдзамче.

Честный Пане!

Зъ приемностію спѣшу сповнити милый обовязокъ, подяковати Вамъ за Вашу „Масть сибѣрску“. Мой рукѝ були ôдъ ôдмороженя покрытѝ формальными ранами — но по кôлькаразовôмъ ужитю той чудеснои масти загоили ся, не позôставляючи найменшого слѣду.

Прошу приняти щирѝ слова моєи вдячности и поважаня. В. Загôрскій, завѣдатель добръ Вп. граф. Дуниновои.

Замовленя зъ провинціи залагоджує ся ôдворотною почтою.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.